

Pocit viny ako tieň

Mám 49 rokov. Som vydatá, matka štyroch dcér. Môj manžel je veľmi dobrý človek, praktizujúci katolík. Aj svoje deti sme vychovali v duchu katolíckej viery. Dcéry postupne začínajú žiť samostatne. Mohla by som povedať, že k spokojnosti v živote mi už nič nechýba: dobrý manžel, vydarené deti, čo viac by som ešte mohla chcieť? A predsa nemôžem povedať, že sa cítim šťastná. Svoje pozemské šťastie som si pred mnohými rokmi premárnila sama. Čím som staršia, tým väčšmi si to uvedomujem.

fot. archiv MS1

Bola som vychovaná vo veľmi nábožnej rodine. Rodičia dbali na to, aby sme poznali rôzne modlitby, Sväté písmo a vždy nám dávali dobrý príklad. Boli pracovití, prívetiví, pomáhali iným a každému dieťaťu umožnili dobré vzdelanie. Aj ja som išla na štúdiá. Ubytovala som sa v internáte. Mala som spolužiačky z rôznych prostredí, ale nestretla som nikoho, kto by chodil v nedeľu do kostola a otvorene sa modlil. Bola som už dospelá a vedela som rozoznať dobro od zla. A predsa aj ja som prestala chodiť na svätú omšu a nehľadala som nejaké náboženské kontakty. Moje svedomie

začalo pomaly zaspávať. Pohltili ma študentské akcie, fascinovalo ma rozprávanie dievčat s bohatými životnými skúsenosťami. Onedlho som spoznala svoju prvú veľkú lásku. Študoval v inom meste a stretali sme sa zriedkavo. Obdivovala som jeho inteligenciu a bola som ochotná urobiť preňho všetko. Po necelých troch rokoch známosti som otehotnela. Neboli sme manželia a v nasledujúcich mesiacoch sme si už nemali veľmi čo povedať. Práve som písala diplomovú prácu, končila som štúdium a nevedela som, čo bude ďalej. Nemohla som sa vrátiť domov a prieniesť rodičom sklamanie a hanbu. Napísala som svojmu chlapcovi, že sa chcem

s ním stretnúť, ale neodpísal, ani neprišiel. So spolužiačkami som sa nechcela na túto tému baviť. Bála som sa, čo si o mne pomyslia. A tak som zostala úplne sama so svojím problémom. A úplne sama som sa rozhodla podstúpiť ukončenie tehotenstva, lebo bolo prekážkou mojej neistej budúcnosti. Určite som myslela aj na to, že je to hriech, ale momentálne bolo pre mňa dôležitejšie to, že nesklamem rodinu. Nanajvýš budem ja sama zavrhnutá.

Na zákrok u súkromného lekára som nemala peniaze, ale lekár v zdravotnom stredisku ma odporučil do nemocnice – bez akýchkoľvek otázok, bez akejkoľvek rady alebo snahy odradiť ma od tohto zločinu... Išla som teda do nemocnice, zobrala som si zo sebou knižku, aby som sa nemusela s nikým rozprávať. Nikdy nezabudnem na zvuky gynekologických nástrojov a to mokré pľasnutie. Neplakala som, na nič som nemyslela, bolo vo mne úplne prázdno. Moje srdce prišlo potupenie bez protestu. Mám pred očami otrasný obraz hlavičky dieťaťa po potrate (Milujte sa! 4/2002). A slzy sa mi tlačia do očí, možno to bolo práve moje dieťa. Prečo mi bolo vtedy ľahostajné? Môj ďalší život plynul potom pokojne. Obhájila som diplomovú prácu, našla som si zamestnanie, aj býva- ▷

fot. archiv MS1

Ako prekonať popotratový syndróm?

Po spovedi a svätom prijímaní si predstav svoje zabitú dieťa, ktoré Ježiš s láskou objíma. Potom sa pozri, ako si ťa Ježiš privinie k sebe. Teraz ho popros, aby ti povedal, akého pohlavia je tvoje dieťa. Daj mu meno a zjednotená s Ježišom popros dieťa, aby ti potrat odpustilo. S takou istou prosbou sa obráť k Ježišovi. Prijmi odpustenie od neho i od svojho dieťaťa a potom odpusť sebe. Povedz svojmu dieťaťu, že ho veľmi miluješ, a vo svojej predstavivosti mu prejav svoju lásku. Pozri, ako Ježiš odníma z tvojho srdca všetky negatívne pocity spojené s vykonaným potratom. Popros Pannu Máriu, aby prišla a prejavila tvojmu dieťaťu materinskú lásku, a obráť sa k nej modlitbou svätého Bernarda:

Spomeň si, svätá Panna Mária,
že nikdy nebolo počuť,
že by bol niekto opustený,
kto sa utiekal pod tvoju ochranu,
teba prosil o pomoc
a žiadal o tvoje orodovanie.
Povzbudený touto dôverou
aj ja sa utiekam k tebe, Matka,
Panna panien;
k tebe prichádzam,
pred tebou stojím ako úbohý
a kajúci hriešnik.
Matka večného Slova,
neodmietni moje slová,
ale ma milostivo vypočuj a vyslyš.
Amen.

foto: archiv MŠI

nie. Nové vzťahy ma úplne zamestnali, bola som plná nápadov a energie. Na výčitky svedomia mi nezostával čas. Moja známosť sa skončila, už sme si nemali čo povedať. Nedozvedel sa odo mňa, čo som urobila, a doteraz som nikomu o tom nepovedala.

Po dvoch rokoch som spoznala svojho terajšieho manžela. Mala som veľké šťastie, že som stretla takého dobrého a zhovievavého človeka. Nevypytoval sa na moju minulosť. Zakrátko sme sa vzali a boli sme príkladnou rodinou, tešili sme sa so seba navzájom a z našich detí, ktoré postupne prichádzali na svet. Obaja sme pracovali a spoločne sme sa starali o domácnosť. Ako matka som sa veľmi bála, aby som nedávala deťom zlý príklad, ich náboženská výchova bola pre mňa dôležitá. Chodili sme s deťmi do kostola, spolu sme sa modlili. Zo svojho ťažkého hriechu som sa veľakrát spovedala. Ale skutočne veľký žiaľ sa ma zmocnil až vtedy, keď som znovu nečakane otehotnela. Bolo to naše štvrté dieťa. Začala som mať vtedy problémy so srdcom a lekár mal podozrenie, že som prekonala infarkt. Začala som sa zamýšľať, čo ďalej. Manžel sa o mňa bál, lebo lekár povedal, že tehotenstvo i pôrod je pre mňa veľkým rizikom. Až vtedy som si uvedomila, že môžem zomrieť a budem sa musieť pred Bohom zodpovedať za svoj život. Začala som sa vrúčne modliť za zdravie očakávaného dieťaťa a za odpustenie mojej strašnej viny. V presvedčení, že zomriem a môj manžel zostane sám so štyrmi deťmi, rozhodli sme sa ísť do Nemecka, kde žila manželova rodina. V lete 1990 sme opustili Poľsko. Bolo to veľmi ťažké obdobie v našom živote: nové prostredie, neznalosť jazyka, stiesnené bytové podmienky, rôzne ťažkosti v tehotenstve a k tomu moje veľké výčitky svedomia.

V decembri sa nám narodila zdravá a pekná dcérka. Žila ona i ja! Keď som ležala v nemocnici, plakala som od žiaľu a aj s vďačnosťou, že Boh vypočul moje modlitby. Keď som sa pozerala na svoje maličké dieťa, rozmyšľala som nad tým, ako ľahko je ublížiť takému malému stvoreniu a ako som mohla byť taká bezcitná voči svojmu prvému dieťaťu. Odvtedy som sa začala denne modliť ruženec a každú nedeľu aj ruženec k Božiemu milosrdenstvu.

Nemožno vrátiť čas a prežiť život ešte raz. Viem, že Boh je milosrdný a všetko odpúšťa, ale pocit viny ma bude sprevádzať do konca života. Moje dieťa by malo teraz 25 rokov. Neexistuje deň, aby som sa cítila skutočne uvoľnená. Pocity viny ma oberá o radosť, neviem sa už radostne a slobodne smiať. Stratila som sebavedomie, začala som sa skrývať pred ľuďmi, lebo som sa cítila oveľa horšia než oni. Som uzavretá do seba, neviem sa s ľuďmi otvorene rozprávať. Pred dvomi rokmi som musela ísť na psychiatriu, lebo som upadla do hlbokkej depresie.

Raz mi môj duchovný vodca pri spovedi povedal, aby som na to viacej nemyslela, ale tie dotieravé myšlienky sa vracajú vo dne i v noci. Usilujem sa byť dobrou manželkou a matkou, ale často sa cítim smutná a opustená.

Svojím priznaním sa chcem prihovoriť ženám – budúcim mamičkám, aby vždy chránili život. Ja som pristupovala ľahostajne k piatemu Božiemu prikázaniu: Nezabiješ! Zabila som vlastné dieťa a zničila som si život, lebo ťažoba pocitu viny mi nedovoľuje byť slobodnou. Pocity viny chodí so mnou ako tieň. Jedinú nádej mám v Božom milosrdenstve. Prosím vás, modlite sa za mňa.

Janina ■